

bliver at ordne den sammenbrudte Landmandsbanks Forhold og renne ud mellem dem, der har Skyld i Sammenbrudet, vil den store Offentlighed heri se en velfortjent Oprejsning og en Bekræftelse af, at Mands Gerning dog undertiden her i Livet faar Mands Løn.“

Nu ved vi — men det skyldes „Social-Demokraten“s Artikler, som den højtærede Justitsminister før oplæste, det skyldes det Spørgsmaal, vi rettede til Udenrigsminister Cold, den Sigtelse, jeg rettede i min Skrivelse af 28. November, det skyldes Undersøgelsen i Kommissionen —, at det var sammen med Glückstadt, at Direktør Cold spekulerede i sit eget Selskabs Aktier, og det viser, hvor berettiget og naturligt denne Kampagne fra vor Side har været. Og som jeg spurgte den højtærede Forsvarsminister, spørger jeg det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen: Vil han i dette Øjeblik paa ny kunne skrive, hvad han skrev i sit Blad ved Direktør Colds Udnævnelse til Udenrigsminister? Han vil ikke kunne gøre det uden at gøre sig fuldkommen latterlig. Altsaa har vor Kampagne og vort Arbejde ikke været forgæves, men berettiget og nødvendigt for at stille alting i rigtig Belysning. Der er i vor Lovgivning Forbud mod illoyal Konkurrence ved falsk Varebetegnelse, det burde ogsaa gælde Politik og det offentlige Liv. Et Parti har ikke Lov til at øve illoyal Konkurrence med andre Partier ved at give sine Mænd en falsk Varebetegnelse, det var det, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen gjorde, det var det, det ærede Medlem Hr. Brorsen gjorde, de forsynede Direktør Cold med en falsk Varebetegnelse, hvorved de fremhævede ham forud for disse Radikale og Socialdemokrater, der var af langt ringere Sort, hvorved de stillede ham i Modsætning til Glückstadt, medens Sandheden var den, at han var en af Deltagerne i et Glückstadtsk Spekulationskonsortium. Saadan noget kan ikke gaa, der kommer Bagslag, det hævner sig, det maa og skal hævne sig, om der ellers er Retfærdighed til i Verden, det er dog Retfærdighed, Redelighed og Sandfærdighed, vi tilstræber, og det var det, vi skulde have frem ved Landmandsbankkommissionens Undersøgelse.

Disse Udtalelser i „København“ kunde derfor D. F. D. S. Bestyrelse, der forholdt sig tavs i April 1921, ikke lade staa uimodsagt, for dermed blev der kastet en Skygge, sorte Pletter, over Det forenede Dampskibsselskabs Ledelse og

dermed over selve Selskabet til Skade for selve Virksomheden. De tog derfor offentlig til Genmæle og stillede Sagen i rigtig Belysning, og derigennem blev det oplyst, at Direktør Cold ikke havde modsat sig Udstedelsen af for 30 Mill. Kr. Friaktier — han har selv maattet erkende det i en offentlig Erklæring — men han valgte som Paaskud til at forlade Det forenede Dampskibsselskab, at man gik ikke til Udstedelse af Friaktier, men gik til Udstedelse af Friobligationer eller Reservefondsbeviser, hvorved bl. a. Tantiemen vilde blive lavere, end hvis man havde udstedt Friaktier, det ligger i Sagens Natur, det kan enhver forstaa, der kender lidt til Forholdene. Men Det forenede Dampskibsselskabs Ledelse oplyser, at den egentlige Grund var, at de to Direktører, der for Resten var ansat af og under Cold, maatte henvende sig til Bestyrelsen, at Cold gik, fordi han var ved at sejle Det forenede Dampskibsselskab i Sænk. I 1919 stod dette Selskab ganske godt, med en stor Flaade, en betydelig Aktiekapital og 126 Millioner kontant i Kassen. Men i Løbet af nogle faa Aar var disse Penge forsvundet, og det paa den Maade, at Direktør Cold havde indkøbt gamle Skibe, som slet ikke viste sig at være de passende. Han havde dernæst, uden at Bestyrelsen vidste noget derom eller havde givet sit Samtykke dertil, indkøbt „Gorm“ og „Dansk-russisk“, to Dampskibsselskaber, til en svimlende Kurs paa over 500. Det vil blive Bankkommissionens Opgave, det føler jeg mig ganske overbevist om, at undersøge disse Køb — navnlig Købet af „Gorm“ — til denne svimlende Kurs, foretagne af Direktør Cold uden sin Bestyrelses Vidende. De Skibe, der paa denne Maade var erhvervet, viste sig tilmed ingenlunde at passe til, hvad „Det forenede“ behøvede. Det var for en stor Del Skibe til Trampffart; det, „Det forenede“ havde Brug for, var jævnt store Skibe til Passagerer og Stykgods. Selskabet kom derved til at staa meget ilde i det, og dets Bestyrelse maatte derfor protestere mod den ganske forlorne, ganske usandfærdige Forherligelse af Direktør Cold som den enestaende dygtige Administrator, den retsindige Mand midt i Uretskaffenheden.

Men da Bestyrelsen tillod sig det, hvad gjorde saa det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, Venstres politiske Pen, Redaktøren af Venstres Hovedorgan? Det ærede Medlem skrev i sit Blad, at „Det forenede“s Bestyrelsesmedlemmer var ikke i Stand